

Sygn. akt I C 1307/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: p.o. prot. sąd. Małgorzata Zawieja

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2018 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa R. z siedzibą w K.

przeciwko G. K.

o zapłatę kwoty 1677,57 zł

oddala powództwo.

(...)

UZASADNIENIE

Strona powodowa R. z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od G. K. kwoty 1.677,57 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (tj. 25 września 2017 r.) do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że umową cesji z dnia 6 września 2016 r. nabyła od (...) S.A. w (...) wierzytelność z tytułu świadczonych przez tą spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych na podstawie umowy abonenckiej zawartej w dniu 26 listopada 2010 r. Podniosła, że pozwany, mimo że zawarł umowę abonenckiej i korzystał z świadczonych na jej podstawie usług, zaprzestał regulowania zobowiązań na rzecz wierzyciela pierwotnego, co skutkowało zawieszeniem świadczenia usług i naliczeniem pozwanemu kary umownej. Stwierdziła, że z tego tytułu pozwany posiada następujące zaległości: 10 zł płatna do dnia 26 października 2013 r. naliczanej za pakiet (...), 10 zł płatna do dnia 26 listopada 2013 r. naliczanej za pakiet (...), 10 zł płatna do dnia 26 grudnia 2013 r. naliczanej za pakiet (...), 19,10 zł płatna do dnia 26 października 2013 r. naliczanej za pakiet (...), 19,10 zł płatna do dnia 26 listopada 2013 r. naliczanej za pakiet (...), 19,10 zł płatna do dnia 26 grudnia 2013 r. naliczanej za pakiet (...), 10,00 zł płatna do dnia 26 grudnia 2013 r. naliczanej za M. H., kwota 586,07 zł płatna do dnia 6 października 2014 r. naliczana do konta klienta, oraz dwa razy kwota 340,00 zł płatna do dnia 25 kwietnia 2014 r. naliczana do konta klienta. Całkowite zadłużenie pozwanego wynosi na dzień wniesienia pozwu wynosi 1.677,57 zł w tym 1.424,97 zł należność główna wynikająca z sumy nieuiszczonych opłat z tytułu zawartej umowy, 252,60 zł z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie. Wskazała ponadto, że w dniu 26 października 2016 r. wystosowała do pozwanego wezwanie do zapłaty, które do dnia dzisiejszego pozostaje bezskuteczne.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 2 listopada 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt (...), przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kłodzku, stwierdzając brak postaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwany nie stawił się na rozprawie, nie złożył wyjaśnień na piśmie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec tego, że pozwany nie stawił się na rozprawie i nie złożył wyjaśnień na piśmie, Sąd wydał wyrok zaoczny (art. 339§1 kpc w zw. z art. 340 kpc). Sąd nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych, przedstawionych w pozwie, ponieważ budzą one uzasadnione wątpliwości (art. 339§2 kpc).

Strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodziła skutki prawne, w postaci możliwość żądania zapłaty od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem. Jej twierdzenia, jakoby przysługiwała jej wymagalna wierzytelność, względem pozwanego, w kwocie dochodzonej pozwem, pozostały gołosłowne. Okoliczność, że strona powodowa nabyła wierzytelność przeciwko pozwanemu (art. 509 kc) nie jest wystarczająca do przyjęcia faktu istnienia wymagalnej wierzytelności. Na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia, że pozwany zaciągnął ważne zobowiązanie do zapłaty za usługi świadczone przez poprzednika prawnego powoda (art. 232 kpc w zw. z art. 417 kc i art. 6 kc). Strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska, w szczególności dokumentu umowy, zawartej przez pozwanego, z której wynikałby obowiązek zapłaty, w tym kary umownej. Nie wskazała nawet daty ani numeru umowy, nie przedłożyła dokumentu wypowiedzenia umowy, co z kolei uniemożliwia ustalenie daty wymagalności. Poza brakiem podstawy świadczenia, strona powodowa nie wykazała wysokości ani terminu wymagalności świadczenia, a co za tym idzie – możliwości dochodzenia odsetek. Niezależnie od tego, że strona powodowa nie wykazała podstawy faktycznej i wysokości kary umownej (w tym wysokości przyznanej ulgi), jak również daty wymagalności tego świadczenia, bezzasadnie podwójnie naliczyła karę umowną za niezwrócenie sprzętu, przedstawiając dwie noty na kwoty po 340 zł – nr (...) (k-24v.) i nr (...) (k-25v.). Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 471 kc, art. 483§1 kc w zw. z art. 6 kc, orzeczono jak w sentencji wyroku. Ponadto, przyjmując daty wymagalności innych świadczeń, których zapłaty powód domagał się w niniejszej sprawie (poza karami umownymi), przypadające w 2013 roku, to roszczenia w tym zakresie uległy 3-letniemu przedawnieniu, skoro pozew złożony został w dniu 25.09.2017r. (art. 117§2¹ w zw. z art. 118 kc).

Sąd nie znalazł przy tym podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dowodów, na poparcie twierdzeń powoda, u wskazanego zbywcy wierzytelności, w sytuacji, gdy strona powodowa profesjonalnie zajmuje się obrotem wierzytelności i działała przez pełnomocnika, będącego radcą prawnym. Sąd podziela pogląd, wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000r., V CKN 175/00, OSP 2001 r./7–8/116, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wyrażono stanowisko, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego i nieaktualny jest już nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy. Powołanie dowodu przez sąd z urzędu może być korzystne dla jednej ze stron, niekorzystne natomiast dla strony przeciwnej. Przestrzegając zasady równości stron, sąd musi, o ile chodzi o powoływanie dowodów, przestrzegać również zasady kontrydiktoryjności, stosownie do której strona może m.in. powoływać dowody i wypowiadać się co do dowodów powołanych przez przeciwnika. Sąd powinien zatem przede wszystkim dbać o to, aby każda ze stron taką możliwość uzyskała. Działanie przez sąd z urzędu nie może prowadzić do zastępowania strony w spełnieniu jej obowiązków i może mieć miejsce tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za taką sytuacji stron w niniejszej sprawie.